

удуши Трипани, събуди ги прѣзъ тѣзи сѣщѣтъ нощъ баба Захарула, която, като бѣ влѣзла въ стаѣтъ на господаркѣтъ си, намѣри и мъртъвъ и любовника ѝ Герхарда, на когото кръвта бѣ измокрила чершевытъ на леглото ѝ.

Прѣвъ скокна и ся намѣри правъ Гырджикътъ. И като тури рѣкъ на кръстѣтъ си та опыпа дръжкѣтъ на единъ английскы пищовъ съ двѣ цѣви, повыка;

— На орѣжіе! Ставай Мацко, младо юначе! Ставай майкыно чедо! пѣргаво мое капланче!

Мацко, който съ пригодаваніето на Гырджика, и съ грыжитѣ да му мѣнява привърскытъ на ранитѣ, бѣше ся съвзелъ, намѣри ся и той правъ спрямо учителя и покровителя си.

— Тука съмъ добрый мой Гырджикъ!

— Ела съсъ мене, момче! Дръжъ тѣзи свѣщъ да видишь каква е работата.

— Ама какво е станѣло?

— Знамъ ли и азъ? Не чуешъ ли гласовѣтъ? услухай ся.

— Наистинѣ! Трѣба нѣщо да е станало. Тръгвай!

И като отвори хъ вратата, мина хъ прѣзъ една залѣ и стигна хъ въ стаѣтъ, дѣто баба Захарула выкаше та влечеше прѣдъ мъртытъ.

— Какво е станѣло, бабо!

— Отидохъ, охъ загина хъ горчица! Господжата ми отиде! Господарѣтъ.....

— Море наистинѣ! рече Гырджикътъ, като опыпваше мъртытъ, тѣ умрѣли; единътъ убитъ, а тѣзи клетата удушена.

— Какво е това? рече Мацко.

— Сега млѣкъ! Не ни е добра работата! рече Гырджикътъ съ нѣкоя важность.